

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 25/12
Люксембург, 15 март 2012 г.

Решение по дело C-135/10
Società Consortile Fonografici (SCF)/Marco Del Corso

Зъболекарите, които излъчват безплатно звукозаписи в частния си кабинет, не извършват „публично съобщаване“ по смисъла на правото на Съюза

Следователно това излъчване не поражда право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи

Правото на Съюза¹ задължава държавите членки да предвидят в законодателствата си право на продуцентите на звукозаписи, публикувани с търговска цел, на еднократно справедливо възнаграждение, което ползвателят на тези звукозаписи заплаща при излъчване или какъвто и да е вид публично съобщаване.

Освен това правата върху интелектуалната собственост са защитени и от международното право, по-специално от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост² („Споразумението ТРИПС“), от Договора на Световната организация за интелектуална собственост за изпълненията и звукозаписите³ („WPPT“) и от Международната конвенция за закрила на артистите изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации⁴ („Римската конвенция“).

Società Consortile Fonografici („SCF“) развива в Италия и извън територията на Италия дейности по „collecting“ в качеството си на лице, на което е възложено управлението, събирането и разпределението на таксите между продуцентите на звукозаписи, които са негови членове.

Като пълномощник SCF започва преговори с Асоциацията на италианските зъболекари (Associazione Nazionale Dentisti Italiani) с оглед на сключването на колективно споразумение, за да се определи размерът на съответното справедливо възнаграждение за „публичното съобщаване“ на звукозаписи, включително в офисите на лицата със свободни професии. След неуспешното приключване на тези преговори SCF предявява иск пред италианска юрисдикция срещу г-н Del Corso, за да се постанови, че в частния си зъболекарски кабинет в

¹ Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120). Тази директива, която е в сила към момента на настъпване на фактите по спора, е кодифицирана и отменена с Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, [сродни на] авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 376, стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14). Последната директива е влязла в сила на 16 януари 2007 г.

² Споразумение за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, което представлява приложение 1 В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3).

³ На 20 декември 1996 г. Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) приема в Женева както Договора на СОИС за изпълненията и звукозаписите, така и Договора на СОИС за авторското право. С Решение 2000/278/ЕО на Съвета от 16 март 2000 година (ОВ L 89, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212) тези два договора са одобрени от името на Европейската общност.

⁴ Международна конвенция за закрила на артистите изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации, съставена в Рим на 26 октомври 1961 г. За разлика от всички държави членки на Съюза, с изключение на Република Малта, Европейският съюз не е страна по тази конвенция.

Торино той излъчва като музикален фон защитени звукозаписи и че за това действие трябва да бъде заплатено справедливо възнаграждение.

Corte d'appello di Torino (Апелативен съд — Торино, Италия), който е сезиран по спора, по същество иска от Съда да установи дали Римската конвенция, Споразумението ТРИПС и WPPT са непосредствено приложими в правния ред на Съюза и дали частноправните субекти могат да се позовават пряко на тях. На следващо място запитващата юрисдикция иска да се установи дали понятието „публично съобщаване“, съдържащо се в цитираните международни актове, съответства на понятието в правото на Съюза и дали обхваща безвъзмездното излъчване на звукозаписи в зъболекарски кабинет.

В постановеното днес решение Съдът най-напред отбелязва, че Споразумението ТРИПС и WPPT са подписани и одобрени от Съюза, и поради това са съставна част от неговия правен ред. Що се отнася до Римската конвенция, въпреки че не е част от правния ред на Съюза, тя има непряко действие в него, тъй като Съюзът е длъжен да не възпрепятства изпълнението на задълженията на държавите членки, които произтичат от тази конвенция.

Съдът обаче приема за установено, че частноправните субекти не могат да се позовават пряко нито на споменатата конвенция, нито на Споразумението ТРИПС, нито на WPPT.

В допълнение, според Съда понятието „публично съобщаване“, предвидено от правото на Съюза, трябва да се тълкува в светлината на съответните понятия, съдържащи се в цитираните международни актове, и то така, че да остане съвместимо с тези актове.

На следващо място Съдът дава отговор на въпроса дали понятието „публично съобщаване“ обхваща безвъзмездното излъчване на звукозаписи в частен зъболекарски кабинет. В това отношение Съдът уточнява, че следва да се прецени положението на отделния ползвател и на всички лица, сред които той разпространява защитените звукозаписи. Във връзка с това трябва да се отчитат няколко допълнителни критерии, които не са самостоятелни и са взаимозависими.

Сред въпросните критерии, съгласно практиката на Съда, на първо място е неоспоримата роля на **ползвателя**. Всъщност този ползвател извършва публично съобщаване, когато, бидейки напълно наясно с последиците от своите действия, предоставя на клиентите си достъп до излъчвано предаване, което съдържа закриляното произведение. На второ място Съдът уточнява някои елементи, характерни за **понятието „публика“**. В това отношение „публиката“ трябва да се състои от **неопределен брой** потенциални адресати и от **доста голям брой лица**. На трето място Съдът постановява, че **доходоносният характер на публичното съобщаване** също е релевантен критерий. Така изложеното трябва да се разбира в смисъл, че публиката, сред която се извършва посоченото съобщаване, от една страна, е целево търсена от ползвателя, и от друга, е възприемчива по един или друг начин по отношение на съобщаването от ползвателя, а не е случайно „привлечена“.

С оглед на тези критерии Съдът постановява, че зъболекар, който излъчва безвъзмездно звукозаписи в частния си кабинет в полза на и независимо от волята на клиентите си, не осъществява „публично съобщаване“ по смисъла на правото на Съюза.

Ето защо, дори този зъболекар съзнателно да участва в излъчването на звукозаписите, клиентите му обикновено са група лица, чийто състав до голяма степен е стабилен, и следователно представляват **определена група от евентуални адресати**, а не лица по принцип. Що се отнася до броя лица, на които зъболекарят предоставя възможност да слушат един и същ излъчван звукозапис, Съдът приема, че тъй като става въпрос за клиентите на зъболекар, тази **група от лица е твърде малка, дори незначителна**, като се има предвид, че кръгът от лица, присъстващи едновременно в кабинета му, като цяло е съвсем ограничен. Освен това, въпреки че клиентите идват един след друг, новодошлите клиенти по общо правило не са адресати на същите звукозаписи, по-специално на излъчените по радио. На последно място, това излъчване **няма доходоносен характер**. Всъщност излъчването на звукозаписи не е присъщо на зъболекарската практика, защото

клиентите отиват в частния зъболекарски кабинет с единствената цел да бъдат лекувани. Те имат достъп до някои звукозаписи на случаен принцип и без оглед на своите желания, в зависимост от момента на пристигането си в кабинета, от продължителността на изчакване и от естеството на полученото от тях лечение. При това положение няма как да се допусне, че обичайната клиентела на даден зъболекар е възприемчива към въпросното излъчване.

Следователно това излъчване не поражда право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106